

kommende hjælp. I denne forbindelse gjorde flere stater i Afrika, Asien og Latinamerika rede for de fremskridt, der var opnået inden for deres respektive økonomiske regionale grupperinger. Den presserende nødvendighed af en hastig industrialisering af udviklingslandene var åbenbar, og FN's nye organisation for industriel udvikling (UNIDO) hilstes velkommen.

Kommunistlandene fremstillede udviklingslandenes økonomiske vanskeligheder som en arv fra kolonitidens dage, hvorfor de fandt, at de vestlige industrilande burde bøde for fortidens synder; i denne forbindelse var det nødvendigt, at udviklingslandene udøvede uindskrænket suverænitæt over deres naturrigdomme. Hviderusland foreslog, at generalsekretæren skulle udarbejde en oversigt over de metoder, som vesten har anvendt til at udplyndre udviklingslandene.

Udviklingslandene mente, at verden rådede over tilstrækkelige ressourcer og teknisk kunnen til at løse udviklingsproblemerne, men efterlyste industrilandenes politiske vilje til at gøre den fornødne indsats. De svingende eller svigtende handelsindtægter og usikkerheden om den tekniske og økonomiske bistands omfang og vilkår besværliggjorde planlægningen af den økonomiske udvikling. Dertil kom tilstrækkeligheden af investeringskapital samt vanskeligheder på grund af en stadig tungere gældsbyrde.

Trods en absolut stigning i verdenshandelen har udviklingslandenes — eller med Bolivias udtryk, de underbetalte landes — andel i udenrigshandelen været svindende, hvilket kan tilskrives både faldende råvarepriser og stigende priser på industrigoder. Som eksempel på virkningerne af denne udvikling nævnte Jamaica, at en traktor, der i 1960 havde kostet modværdien af 60 tons sukker, i dag ville koste 131 tons. For at sikre udviklingslandenes indtjeningsmuligheder måtte eksisterende handelsskranker fjernes, og der måtte søges skabt stabile markeder for udviklingslandenes produkter; men kakaokonferencens nylige sammenbrud og de mislykkede bestræbelser på at forny den internationale sukkeroverenskomst varslede ilde i så henseende. Det var tillige nødvendigt, at der gennemførtes en kompensatorisk finansieringsordning for prissvingninger for råvarer (og ifølge Ceylon for prisstigninger på

importerede industrigoder). Verdensbankens studier af UNCTAD-forslaget om supplerende finansielle foranstaltninger hilstes velkommen. Medens UNCTAD hidtil havde henledt verdensoffentlighedens opmærksomhed på udviklingslandenes problemer og stillet de nødvendige økonomiske diagnoser og foreskrevet kuren, måtte det nu påhvile den 2. UNCTAD-konference i New Delhi at gennemføre de foreslåede løsninger.

Udviklingslandene beklagede desuden, at de økonomisk udviklede lande var stadig længere fra at efterkomme Generalforsamlingens henstilling om, at deres bistand til udviklingslandene skulle udgøre mindst 1 pct. af deres samlede nationalindkomst; medens denne bistand i 1961 havde beløbet sig til 0,85 pct., udgjorde den i 1965 kun 0,69 pct., hvorfor øget bistand var strengt nødvendig i de kommende år. Dahomey foreslog international beskatning til fordel for udviklingshjælp, medens Panama talte om muligheden af en „omfordeling af statsindtægter på internationalt plan“, hvorefter de indkomne statsindtægter, på lignet efter en betalingsevneskala, skulle anvendes til vigtige investeringer i udviklingslandene.

I forbindelse med ønsket om øget kapitaltilførsel henledte flere lande opmærksomheden på likviditetsproblemerne og på nødvendigheden af, at udbudet af likvide midler på verdensmarkedet øges i takt med udbudet af goder og tjenesteydelser. De henviste endvidere til, at likviditetsvanskelighederne ville vokse, efterhånden som det måtte lykkes USA og Storbritannien at rette deres betalingsbalance op, hvorfor det, som anbefalet på „De 10“s ministermøde, vil være påkrævet at skabe yderligere likviditetsreserver, der kan stilles til rådighed for valutafondens medlemslande i forhold til disses kvoter i fonden.

Udviklingslandene henviste endvidere til det alvorlige gældsbyrdeproblem, der hænger sammen med knapheden på likvide midler. Ifølge Indien anvender disse lande over halvdelen af den modtagne bistand til at tilbagebetale lån, og hvis denne tendens får lov at fortsætte, vil udviklingslandene om ca. 15 år måtte anvende alle indtægter hidrørende fra udenlandske lån og bistand til at dække de løbende udgifter til forrentning og amortisation af tidligere stiftet gæld. Det ville derfor være nødvendigt for